

Arrest

nr. 143 047 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 februari 2014, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 136 036 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, treedt op 23 maart 2010 in het huwelijk met Q.L, een in België verblijvende vrouw met de Chinese nationaliteit.

Op 19 april 2011 wordt uit de relatie van verzoeker met Q.L. een kind geboren.

Op 3 oktober 2013 dient verzoeker bij het gemeentebestuur te Mortsel een aanvraag in om, in functie van zijn huwelijk met Q.L, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

Op 13 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 januari 2014 wordt tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 januari 2014 worden deze beslissingen ter kennis gebracht aan verzoeker.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 123 451 van 30 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 31 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis gebracht.

Op 26 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 31 januari 2014 onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Aan betrokkene werd op 09.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem op dezelfde dag betekend. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat hij gehuwd is met mevrouw L., dat zij samen een zoontje hebben, dat hij goed Nederlands zou praten, dat hij niet gescheiden zou kunnen worden van zijn zoontje, dat zijn aanwezigheid vereist zou zijn, dat er een procedure hangende is bij de RVV tegen een beslissing inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging en de verwijzing naar art. 22 en 191 van de Grondwet) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen bovendien het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

(...)."

Op 26 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is in het bezit van een geldig visum
X krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod: betrokkene heeft op 09.02.2014 een inreisverbod van 3 jaar betekend. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat;

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.02.2014.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt het volgende opgemerkt. Aan verzoeker werd op 9 februari 2014 een inreisverbod ter kennis gebracht. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing, zodat dit inreisverbod definitief is.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering
(...)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij op 9 februari 2014 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoekende partij heeft tegen voormelde beslissing geen beroep ingesteld, zodat het inreisverbod d.d. 9 februari 2014 definitief is. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 9 februari 2014 nog steeds van kracht is en de verzoekende partij aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.4. Ter zitting van 24 maart 2015 wijst de verzoekende partij erop dat het inreisverbod Belgische wetgeving betreft, en dat artikel 8 van het EVRM en tevens het Kinderrechtenverdrag werden aangevoerd als buitengewone omstandigheid in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit zijn hogere rechtsnormen die onderzocht moeten worden. Er is een samenhang tussen de buitengewone omstandigheden in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij een terugkeer onmogelijk is, dus het inreisverbod kan niet worden tegengeworpen. Een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat volgens de verzoekende partij tevens de impliciete vraag tot intrekking van het inreisverbod.

Voor zover de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/12, §§ 1 en 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Uit de samenlezing van bovenstaande artikelen volgt dat de onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wenst in te dienen, voorafgaandelijk de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen en bekomen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

De Raad wijst erop dat indien het de bedoeling van de wetgever was geweest voor de onderdaan van een derde land de mogelijkheid te creëren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen niettegenstaande de betrokken onderdaan onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn geïncorporeerd in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

De Raad laat tevens gelden dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet *“gemotiveerd”* dient te zijn; de aanvraag moet met andere woorden uitdrukkelijk de redenen tot opheffing of opschorting vermelden. De aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod kan aldus niet impliciet, *i.e.* door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, worden ingediend. Er anders over oordelen zou immers elk nuttig effect ontnemen aan de specifiek in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziene procedure.

Niets belet de verzoekende partij om overeenkomstig de in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziene procedure een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen.

De omstandigheid dat de verzoekende partij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet melding heeft gemaakt van hogere rechtsnormen, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij had de schending van hogere rechtsnormen, vb. artikel 8 van het EVRM of van bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, kunnen aanvoeren in het kader van een beroep tegen de

beslissing houdende het inreisverbod. De verzoekende partij heeft er echter voor gekozen om geen beroep in te dienen tegen deze beslissing houdende een inreisverbod.

Bovendien betreffen de artikelen inzake het inreisverbod in de Belgische wetgeving, de omzetting van Europese wetgeving, met name de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET